

Nr 350.

Av herr **Welin m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 153, med förslag till epidemilag.*

Kungl. Maj:t har i proposition nr 153 föreslagit riksdagen antaga ett vid propositionen fogat förslag till epidemilag. En bestämmelse i detta lagförslag synes emellertid påkalla ändring.

I 19 § säges det, att »epideminämnd skall bestå av förste proviansialläkaren i länet som självskreven ledamot samt sex inom epidemidistriktet bosatta personer, vilka väljas av landstinget för en tid av fyra kalenderår. För de valda ledamöterna utser landstinget för samma tid lika antal suppleanter».

Det här föreslagna antalet av 7 ledamöter synes vara onödigt stort. Det blir en tungrodd apparat, särskilt som man, genom att utse lika många suppleanter, förutsätter, att alltid 7 ledamöter skola vara närvarande vid sammanträdena. Och även om det nu finnes lika antal suppleanter, kan det ganska ofta möta svårigheter att få det fulla antalet för ett sammanträde. Tidsförhållandena lägga mer och mer beslag på medborgarnas tid och krafter, så att det alltid blir svårt att arbeta med allt för stora styrelser.

Dessutom är det förenat med avsevärda kostnader att ha en stor epideminämnd, då dess ledamöter givetvis skola erhålla rese- och traktementsersättning. Landstingens sjukvårdsavgifter äro eller bliva så stora, att man bör undvika varje ökning, som ej är nödvändig.

I Östergötlands län, där det redan finnes en epideminämnd, utgöres denna av tre ledamöter valda av landstinget, varjämte förste provinsialläkaren, om han ej blivit av landstinget vald som ledamot av nämnden, äger rätt att närvara vid och deltaga i överläggningarna vid nämndens sammanträden, varvid han alltid är föredragande i frågor rörande sjuksköterske-

personalen. Det synes som en anordning, som motsvarar den, vilken här praktiserats och befunnits lämplig, borde kunna tillämpas å andra län.

Så är det en annan sak, för vilken vi vilja påkalla riksdagens uppmärksamhet. I motiveringen till lagen förordar departementschefen (sid. 35), att statsbidrag till epidemisjukhusens byggnadskostnader borde ifrågakomma, »åtminstone för de sjukhus, som hädanefter uppföras».

Det synes visserligen rätt och billigt, att staten bidrager till sjukhusens byggnadskostnader, men däremot synes det vara mycket obilligt, att de landsting, som redan uppfört epidemisjukhus, icke skulle få något bidrag. Såsom framgår av departementschefens yttrande (sid. 32 o. f.), hava Älvsborgs, Södermanlands och Östergötlands läns landsting övertagit epidemisjukvården inom sina landstingsområden, varjämte Stockholms läns landsting sistlidet år fattat beslut att övertaga epidemisjukvården inom länet.

Dessa landsting äro således föregångare, som pålagt sig dryga kostnader för att få en tidsenlig epidemivård. Landstingsskatten i de län, som redan ordnat denna vård, är därför i allmänhet mycket hög. Älvsborgs läns landsting hade 1917 en utdebitering av 1: 81 per 100 kr. inkomst, vilket endast överträffades inom tvänne andra län. Södermanlands och Östergötlands läns landsting hade även samma år bland de högsta utdebiteringarna, det förra 1: 65 kr. och det senare 1: 50 kr. per 100 kr. inkomst. De landsting, som försummat sin epidemivård, ha helt naturligt i allmänhet en lägre landstingsskatt. Dessa senare skola erhålla statsbidrag, men de, som med dryga kostnader ordnat sin epidemivård, de skola icke erhålla något.

Det torde så mycket mindre möta hinder att tilldela de landsting, som redan byggt epidemisjukhus, byggnadsbidrag, som departementschefen föreslår (sid. 35), att statens bidrag till byggnadskostnaderna skall utgå efter byggnadernas fullbordande.

Det är visserligen icke nu fråga om, att riksdagen skall besluta om dessa byggnadsbidrag, men departementschefen anser det »emellertid vara av betydelse, att statsmakterna redan i samband med den föreslagna epidemilagens antagande uttala, att statsbidrag till såväl byggnadskostnader som driftkostnader för de i lagen föreskrivna epidemisjukhusen böra beviljas.»

För den händelse, som sannolikt är, att riksdagen gör ett sådant uttalande, synes den även böra göra det uttalandet, att byggnadsbidrag lämnas till de landsting, som redan uppfört epidemisjukhus. En förutsättning är, att dessa epidemisjukhus äro på ett fullt tillfredsställande sätt ordnade. Att så i allmänhet varit fallet, synes framgå av departementschefens yt-

rande (sid. 30), att där landstingens ingripande för de epidemisjukas vård varit planmässigt, detta »visar sig synnerligen effektivt.»

Med anledning av det anförda tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen ville

dels för sin del besluta, att epideminämnden skall bestå av förste provinsialläkaren i länet som självskrivnen ledamot samt tre inom epidemidistriktet bosatta personer, vilka väljas av landstinget för en tid av fyra kalenderår jämte tre suppleanter för dem;

dels — om riksdagen gör det uttalandet, att statsbidrag till byggnadskostnader för de i lagen föreskrivna epidemisjukhusen böra beviljas — uttala sig för, att byggnadsbidrag må utgå även till de landsting, som redan ordnat sin epidemivård på sådant sätt, att det, i överensstämmelse med den nya lagen, vinner godkännande av myndigheterna.

Stockholm den 21 mars 1919.

S. Welin.

And. Karlsson.
Surte.

Gustaf Olsson.
Ramsta.

Carl Åhrberg.

Algot Jungnell.

Axel Vennersten.

J. A. Hellberg.

Edvin Johanson.
Rimforsa.

Gottfrid Karlsson.
Vadstena.

C. G. Hammarskjöld.

Karl Andersson.
Eliantorp.

C. J. Johansson.
Olstorp.

Gustaf Johansson.

Martin Andersson.
Nacka.

E. Åkerlund.

Ax. Sundling.

Ivar Swartling.

G. W. Källman.